

Simban tarina

Lahdessa sunnuntaiaamu 10.2.1998. Heräsin ja katsoin olohuoneen pöydälle, jossa kissakirjat olivat avoinna kohdasta maine coon. Päällimmäisenä oli aikakauslehti, jonka aukeamalla nainen piti sylissään todella valtavaa coonia ja otsikossa lukee isolla TÄMÄ KISSA PAINAA 10 KILOA ja jatkuu "Anjan jättimirrit rakastavat jopa koiria" (minulla on edelleen tuo lehtikirjoitus tallella).

Niinpä rohkaisin mieleni ja soitin kysyäkseni pentua itselleni. Iloinen naisihminen vastasi puhelimeen, ja kertoi ilokseni punaisesta poikakissasta, joka oli palautunut juuri takaisin, koska oli uudella omistajalla ruvennut nilkuttamaan toista takajalkaansa. Huvikummun Maine Simba oli syntynyt 23.11.1997. Varovasti kyselin hintaa, pojan saisikin mukaan puolella hinnalla. innostuin valtavasti.

Minä jos kuka hoitaisin tuon pienokaisen kuntoon.

Siispä auton nokka kohti Tamperetta. Perillä minua odotti pieni leijona Simba, joka nilkuttaen veti miljoonaa ympäri huonetta. MINUN SIMBA. MINUN OMA LEIJONAKUNINGAS. Nilkuttamisen takia kasvattaja oli antanut Simballe kalkkipistoksia suoraan niskaan, joten niska oli hiukan arka. Ja mikäli jalka paranisi, pitäisi minun viedä Simba yhteen näyttelyyn.

Muutaman viikon kuluttua kotiin tulon jälkeen Simban jalka parani ja nilkuttaminen vaihtui täydeksi kiidoksi, huh sitä menoa. Pian huomasin karvattoman läntin Simban niskassa. Se oli paljas läiskä, ei karvan karvaa neliösenttimetrin alalla. Soitin eläinlääkärille, mutta se johtui vain niistä kalkkipiikeistä. Ei siis hätää, vain pieni kauneusvirhe. Me nautimme keväästä, kesästä ja syksystä. Sitten huomasin oudon mutkan hännän päässä, juuri ennen viimeistä nikamaa. Apua, oliko häntä jäänyt oven väliin? Soitto eläinlääkärille ja röntgeniin. 18.5.1998 Simballa todettiin häntämutka. Ei mitään hätää, vain pieni kauneusvirhe. Tosin Simbaa oli kosiskeltu isäehdokkaaksi monelle, saimmehan sentään EX2:n Tampereelta. Jos pirulle antaa pikkusormen, voi se viedä menessään koko muijan. Joten järki käteen ja kieltäydyin kaikella kunnioituksella Simban isysehdoikkeudesta. Häntämutka kun on periytyvä.

Simba kastrotiin 30.9.1999, silloin eläinlääkäri huomasi ensimmäisen kerran outoja sivuäänä sydämessä. Olin usein ihmetellyt Simban koiramaista läähätystä, kun se oli oikein spurtaillut pitkin kämppää. Simba oli myös ruvennut syömään muovipusseja. Niitä se aika ajoin jäysti korvat luimussa niin, että paskakin tuli paketissa. Sen jälkeen se oksensi ja oli jotenkin alakuloinen ja kipeän näköinen. Ajattelin sen johtuvan jonkun vitamiinin puutteesta, myös eläinlääkäri oli tätä mieltä. Siispä Simba pistettiin vitamiinikuurille.

Mutta oireilut ja pussien syönti paheni. Karvat lähtivät symmetrisesti molemmista etujaloista, sitten takajaloista ja lopulta vatsasta. Simba oli vähän väliä jollain antibiootti-, tai vitamiini- ja hivenainekuurilla, ja sen vatsa oli jatkuvasti kuralla. Kun 12.3.2001 Simba oli oksentanut toista vuorokautta, vein sen jälleen uupuneena klinikalle. Siellä Simba nesteytettiin ja sille annettiin antibiootteja. Kului pari päivää, eivätkä oireet helpottuneet. Päinvastoin, Simba meni vain huonompaan suuntaan. Seuraavaksi otettiin verinäytteet ja lähetettiin tutkittavaksi. Pyysin eläinlääkäriä olemaan rehellinen, ja hänen vastauksensa oli "kaksi jalkaa haudassa ja kaksi banaanin kuoren päällä". Silloin päätin, että Simba ei minun käsiini kuole. Verikokeiden tulokset puhuivat karua totuutta. sydämen pahentuneiden sivuäänien lisäksi maksa ja munuaiset eivät toimineet kunnolla, josta johtui urean korkea

pitoisuus. Simba oli pahassa myrkytystilassa: maksatulos ALAT 146 (min 30 max 125), munuaistulos KREA 197 (min 110 max 165), UREA 46,5 (min 4,0 max 15,5). Tästä alkoi meidän taistelumme kuolemaa vastaan.

Ensin piti huolehtia nesteen saannista; joko laitoin Simban tippaan kotona, tai suoraan piikillä ihon alle niskaan tai suun kautta ruiskulla, mikäli Simba vain jaksoi niellä. Usein miten se oksensi nesteen kohta ulos. Antibiootteja, vitamiinigeeljä ynnä muita tuuppasin kissaan niin, että pelkäsin nesteen kohta roiskuvan piikin rei'istä pihalle. Hienonsin ruoat sauvasekoittimella, jotta se tulee ruiskusta ulos. Se oli pakkosyöttöä, vaikka tiesin ruuan kohta olevan pitkin sohvaa tai lattiaa. Piti myös muistaa katsoa, että Simba pystyi nielemään, eikä tukehdu.

Simba virtsasi ja ripuloi alleen. Minä pesin peppua, josta virtsa ja ripuli oli syövyttänyt karvat pois. Karvat lähtivät muualtakin kehosta, ja huulien sisäpinnoille ilmestyi haavaumia. Mietin usein missä kulkee eettisyyden raja, mutta Simban silmät kertoivat minulle: "ei anneta äiti vielä periksi". 24 tuntia vuorokaudesta vietin Simban vierellä itkien ja silittäen sen ohentunutta turkkia. Puhuin keväästä ja linnuista, lauloin itkunsekaisella äänellä, voi miten rakastinkaan tuota minun omaa pikku leijonaani! Välillä kiedoin Simban lämpimään peittoon ja menimme parvekkeelle katselemaan lintuja ja haistelemaan kevään tuloa.

Tätä kesti lähes kaksi viikkoa, kunnes eräänä aamuna Simba lähti peiton alta hoiperrellen kulkemaan kohti hiekkalaatikkoa. Sen silmät paloivat, kun se teki tarpeensa laatikkoon, minä kannoin sen kuin kuninkaan sieltä pois. Ruoka alkoi maistua, ja kunto parantua yllättävän nopealla vauhdilla. Silloin päätin, että Simba tarvitsee kaverin itselleen. 22.4.2001 perheeseemme saapui sievä valkoinen 6-vuotias maine coon -neitonen Timotein Jasmiini. Simba sai uutta potkua elämään ja kesällä Simbassa ei näkynyt minkäänlaisia sairauden merkkejä. Karva oli kasvanut takaisin kaikkialle paitsi niskassa pienelle kalkkipiikkialalle. Ruoka piti suorastaan hotkia Jasmin kanssa kilpaa, oppipa Simba jopa lihaa syödessään murisemaan kuin karhu. Meillä meni hienosti.

Niiden kahden viikon jälkeen opin, kuinka toimin Simban kanssa jatkossa, kun se jälleen iski hampaansa muovikassiin. Ilmeisesti pussin syönti oli jonkinlainen tarve kun sisäinen floora järkky, ja minä osasin varautua: hae kaikki tarvittava eläinlääkäriltä (ruiskut, neulat, nesteytysaineet, antibiootit, kortisonit, vitamiinigeeliä, yms.), ja tarvittaessa soita pomolle, että pari päivää vapaata nyt ja heti. Jatkossa noin pahaksi ei asiat koskaan menneet, vaan usein selvittiin 2 - 4 päivän nesteytyksillä ja kuureilla. Karvat siis lähtivät aika ajoin ja tulivat jälleen takaisin. Ja taas elämä jatkui.

Joulukuussa 2004 muutettiin maalle Padasjoelle, jonne olimme rakentaneet omakotitalon. Kissat nauttivat elämästä, niin kuin mekin. Syksyllä 2006 oireet taas palasivat hiukan pahempana ja aloitin kortisoni- ja antibioottilääkityksen kerran kuussa. Karvat lähtivät jälleen symmetrisesti, ylähuuleen ilmestyi paha huulihalkio, joka paisui irvokkaan näköiseksi ja rupeasi mätimään. Munuaiset olivat siis jälleen kerran loppumassa, halkeamat suun sisäpinnoilla johtuivat urean noususta.

Karvojen tasainen lähteminen johtuu hormonitoiminnan epätasapainosta. Aiheuttajaa ei tunneta. Nimi on feline endocrine alopecia. Elämä kuitenkin jatkui lääkityksien varassa ja Simba nautti elämästä maalla.

Seuraavan kerran Simba alkoi mennä jälleen todella huonoon kuntoon illalla 10.5.2007. Simba nesteytettiin ja lääkittiin illalla eläinlääkärillä, mutta yöllä hengitys

kävi vain raskaammaksi, sydän ei jaksaisi enää kauaa. Itkin ja makasin Simban vieressä lattialla silittäen sitä koko yön ja hokien miten paljon sitä rakastin. Seuraavana päivänä tiesin tiemme eroavan. Simban heikko sydän oli täyttynyt nesteestä, ja omani tuntui tulevan rinnasta ulos. Kun mieheni Toni lähti Simban kanssa klinikalle, minä heikko ihminen en kyennyt lähtemään mukaan, vaan jäin itkemään lattialle halaten Jasmia kuin hullu.

11.5.2007 hautasimme Simban uuden kotimme pihamaalle, syyshortensian juurelle. Nyt pelkäsin menettäväni Jasmin. Vietin kaiken aikani sen kanssa, jotta se ei tuntisi itseänsä yksinäiseksi. Olin kotona, koska itse olin raskaana ja sairaslomalla. Odotin kaksosia ja kuukautta aikaisemmin oli minulle kerrottu, että toinen kaksosista oli hiipumassa pois, joten nyt pitäisi ottaa rennosti kotona. Jasmin etsi Simbaa, mutta luovutti jonkin ajan kuluttua. Pelkäsin pahinta.

28.5.2007 aamulla 4.30 Toni herätti minut, koska Jasmi käyttäytyy jotenkin oudosti. Istuimme keittiön pöydän ääreen. Jasmi kävi puskeissa ensin Tonia, sitten minua, kuin sanoakseen hyvästit. Sitten se juoksi suihkuhuoneen lattialle ja lyhyesti siihen, sen sydän ei kestänyt. Nostin Jasminin syliini itkien hysteerisesti, sinä rakas valkoinen kukkani lähdit Simban luo. Jasmin haudattiin Simban viereen. Poistuessaan luotamme Simba oli vajaa kymmenenvuotias ja Jasmi vajaa kolmetoista vuotta.

Suru ja ikävä oli täyttänyt sydämeni, kotini ja mieleni. Koskaan ei minun kotini ole tuntunut niin hiljaiselta ja painostavalta kuin sinä päivänä, kun yksikään kissan tassu ei koskettanut lattiaa, kukaan ei tullut viereeni sohvalle kehräämään, eikä hiekkalaatikolta kuulunut rapinaa.

Simba opetti minulle kaiken sen, mitä lemmikin omistaminen on: pyyteettömän rakkauden, jonka kissa omistajalleen antaa koko sydämeästään, mutta samalla sen vastuun, jonka omistajan on kannettava kaikissa tilanteissa. Vaikeimmat ajat olivat Simban kanssa todella rankkoja henkisesti, mutta samalla ne kasvattivat ja lujittivat minun ja leijonakuninkaani välistä suhdetta. Niin Simballa kuin Jasmillakin tulee aina olemaan paikka jokaisen perheenjäsenemme sydämessä.

Mira Vilkman
Vuorensinen maine coon -kissat
www.vuorensinen.net